

der kom fra arbejdsgruppen, hvor hr. Peter Skaarup har citeret helt korrekt en række af dem, og som også fremgik af den pressemeddelelse, som den konservative folketingsgruppe udsendte den 16. juni 2000. Der fastslog vi bl.a., at vi var enige med arbejdsgruppen i, at det operativt ville være klart bedre for det samlede forsvaret, og det ville give øget fleksibilitet, hvis man bevarede Flyvestation Værløse.

Samtidig fremhævede jeg og den konservative folketingsgruppe også, at lukkede man Værløse som en operativ flyvestation, ville det uden tvivl betyde en stor afgang fra flyvevåbnet af teknikere. Netop disse medarbejdere havde en høj uddannelse og en stor motivation, som det ville tage mange år at erstatte. Det var begrundelsen for, at den konservative folketingsgruppe sammen med CD i modsætning til de fire andre forligspartier havde den holdning, at 721 skulle forblive på Værløse.

Samtidig skal det fremhæves for at være fair og retfærdig, at for alle, der deltog i de forhandlinger – og det var seks partier – var det klingende klart, at forsvarsforliget naturligvis ikke kunne justeres, medmindre alle seks var enige, og det var vi ikke.

Lad mig også minde om, at da beslutningen blev truffet, var det ikke, som mange ofte giver udtryk for, kun et enkelt parti, der var imod arbejdsgruppens indstilling. Det var fire partier. Det var de to daværende regeringspartier med forsvarsministeren, hr. Hans Hækkerup, i spidsen.

Det var så forhistorien på få minutter.

Kl. 15.10

Men i dag, den 17. maj, må vi selvfølgelig spille bolden, hvor den er, og i dag ville det efter min mening være forkert og usagligt at ændre beslutningen. Det ville nemlig for det første koste klart mere at ændre end at gennemføre. Det ville for det andet betyde, at man ikke opnåede det ønskede driftsoverskud, som er utrolig vigtigt for forsvaret. Og for det tredje, hvis man standser det, skal der bruges flere penge til investeringer, bygninger og anlæg end ved at fortsætte. Hvad der var rigtigt i juni 2000, er på grund af det, der er sket siden, derfor ikke rigtigt den 17. maj 2002.

Så jeg er i dag i den behagelige situation, at jeg er helt enig med såvel forsvarschefen som forsvarsministeren: Toget er kørt, vi har passeret the point of no return.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg sætter stor pris på hr. Helge Adam Møllers ærlighed og Det Konservative Folkepartis grundlæggende indstilling, som jeg forstår er, at det på baggrund af implementeringsrapporten er en dårlig idé, at man lukker flyvestationen.

Hvis vi nu ser bort fra situationen lige nu og fra, at det er den 17. maj, og hvis hr. Helge Adam Møller med sin meget store viden på det forsvaretsmæssige område som formand for Forsvarsudvalget og med baggrund i militæret skulle komme med sin vurdering af det fornuftige i at lukke stationen, kunne det så ikke være, at det netop ville være en fordel, at man havde en flyvestation på Sjælland, der var operativ?

Jeg vil også godt spørge hr. Helge Adam Møller, om hr. Helge Adam Møller er enig i de økonomiske beregninger, som tidligere har været fremme i debatten, herunder hvor meget den flugt fra forsvaret, som beslutningen har medført, vil betyde økonomisk. Hvor meget vil der blive taget af den centrale pulje? Det betyder jo, at de penge ikke er med i de budgetter, der bliver fremlagt. Hvor meget vil der blive taget af den centrale pulje på baggrund af afgang, på baggrund af transport til Aalborg af ansatte inden for forsvaret?

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg vil gerne ganske kort spørge den konservative ordfører om dette meget omtalte the point of no return, altså det tidspunkt, hvor der ikke er nogen mulighed for at komme tilbage. Var det også passeret i valgkampen op til novembervalget sidste år, hvor der fra konservativ side både i skrift og tale blev givet udtryk for, at man gerne så den beslutning omkring Værløse ændret?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det kan være, jeg missede et af hr. Peter Skaarups spørgsmål, og så kommer jeg igen, for det er ikke, fordi jeg ikke vil svare på det.

Det fremgik, synes jeg selv, meget klart af min tale og også af det, vi har sagt i den konservative folketingsgruppe de sidste 2 år, at vi var enige med den rapport, der blev afgivet af implementeringsstyringsgruppen i juni 2000. Vi syntes, det fagligt var en rigtig rapport, og det var derfor, vi støttede den. Og vi var ked af, at de øvrige fire partier ikke ville være med. Men sådan er livet. Vi har siden hen forsøgt at overbevise og